

Деймън Найт

Ще те прослави ли прахът?

И настана Денят на гнева. Небето потръпна от звука на тръбите. Стенейки, обгорените скали се изправиха и като гърмяща лавина рухнаха надолу. Разтвори се сводът небесен и в ослепителния блясък се появи белият престол, обгърнат от мълнии, а около него седем величествени фигури, облечени в чисти и светли ленени одежди и обгърнати в златни пояси. И всеки държеше в ръка димяща чаша.

От сиянието около престола се разнесе могъщ глас:

– Идете и излейте седемте чаши гняв Божи върху Земята.

Извиси се първият ангел и изля чашата си в тъмата, разстелила се върху пустеещата Земя. Но в отговор получи мълчание. Тогава надолу се спусна вторият ангел и полетя над Земята, без да излива своята чаша. Накрая ангелът се върна до престола и рече:

– Господи, трябваше да изля чашата своя в морето. Но къде е то?

И пак в отговор получи мълчание. Пред очите се стелеше унила картина: накъдето погледнеш – само мъртва пустиня, а в коритата на океаните зеят кухни, пак тъй сухи и пустинни, като всичко наоколо.

Третият ангел възвести:

– Господи, моята чаша е за реките и изворите...

И четвъртият:

– Господи, позволи ми да изля своята.

И изля той чашата си връз Слънцето, и зной нетърпим блъвна към Земята. Върна се ангелът, но нищо не наруши безмълвието – нито птица прелетя под небесния свод, нито жива твар пропълзя по гърба на Земята, и нямаше върху нея ни дърво, ни тревичка.

И тогава рече гласът:

– Тъй да бъде. Този ден е предрешен. Нека идем на Земята.

И пак, както някога, Бог слезе на Земята – като подвижен стълб дим, а подире му седемте ангели в бяло. Бяха сами под оловно-жълтото небе.

– Мъртвите са избягали от гнева ми – промълви Господ Бог Йехова.
– Но от присъдата ми над тях не могат да убягнат.

Обгорената пустиня бе някога градината Едемска, дето първите човечи познаха доброто и злото. На изток бе проходът, през който бяха изгонени, малко по-нататък се виждаше островърхият Арарат, дето спря ковчега на Ной подир пречистващия Потоп...

И викна Господ:

– Да се отвори книгата на живота и да се изправят мъртвите от своите гробове и от дълбините на морето!

Ехото понесе думите му под мрачното небе, отново се изправиха и

рухнаха сухите скали, но мъртвите не се появиха. Само облаче прах – сякаш нищо не бе останало от безброя на хората, живели и умрели на Земята.

Първият ангел държеше в ръце огромна разтворена книга. Когато безмълвието стана непоносимо, той затвори книгата. И го вледени ужас, и изчезна книгата от ръцете му.

Зашептяха ангелите и рече един от тях:

– Господи, ужасно е това мълчание, а трябваше от стенанията им да оглушеем!

Но отвърна Бог:

– Денят този е предрешен. Но един ден на небесата е равен на хиляда земни години. Кажете ми, Гаврииле, колко дни са минали от Съдния ден според човешкото летоброене?

Първият ангел разтвори книгата, появила се отново в ръцете му, и рече:

– Един ден е минал, Господи.

Сред ангелите се чу ропот.

– Един ден... – каза бавно Господ. – Един миг, а мъртвите не се изправиха.

Петият ангел намокри пресъхналите си устни и прошепна:

– Господи, не си ли Бог? Може ли нещо да се скрие от взора ти?

– Млъкнете! – кресна Йехова и небето се озари от блясъка на мълнии. – Ще дойде време и камъните ще проговорят. Ще ги накарам да кажат всичко. А сега да продължим...

... И тръгнаха по обгорените планини и по пресъхналите корита на моретата. И попита Господ:

– Михаиле, пратих те да следиш за хората. С какво бяха заети последните им дни?

Спряха се до гърмящия конус на Везувий.

– Господи, когато видях човеците за последен път – отвърна вторият ангел, – те се готвеха за голяма война.

– Тяхната нечестивост препълни чашата на търпението ми – рече Йехова. – И кои страни искаха да воюват?

– Различни, Господи. Едната бе Англия, другите...

– Да вървим в Англия.

Сухата алея, която някога се казваше Ламанш, водеше към острова – безлюдно плато от раздробени камъни. Разгневи се Бог и нареди:

– Камъните да заговорят!

Разсипаха се сивите скали в прах и отвориха потайни пещери и

Ще те прослави ли прахът?

коридори – като в мравуняк. В праха проблясваха капчици разтопен метал. Вопли на ужас изтръгнаха от гърдите си ангелите и Господ още по-могъщо викна:

– Казах: камъните да заговорят!

И тогава пред взора им се отвори пещера, по-дълбока от другите. И в мълчание седяха Господ и ангелите до ръба на пещерата, и искаха да видят блестящите долу гигантски букви.

Някой ги бе изсекъл върху стената, преди още машините вътре да се бяха стопили и металът да бе залял раните на камъка. Сега те блестяха ослепително със среброто си в мрака.

И прочете Господ думите:

НИЕ БЯХМЕ ТУК.
КЪДЕ БЕШЕ ТИ?

КРАЙ

© 1967 Деймън Найт

Damon Knight
Shall the Dust Praise Thee?, 1967

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1000>]